

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 6 - Februari-Maart 2019

15 MAART GAAN WE STAKEN!!!!

**VOOR ONS ONDERWIJS,
ONS KLIMAAT EN
ONZE TOEKOMST**

Op 11 maart zal er een landelijke actieweek voor het onderwijs beginnen, georganiseerd door de FNV en gesteund door PO in Actie en WO in Actie. Hoogtepunt is een landelijke staking van alle onderwijssectoren op 15 maart, van docenten en studenten, van basis- voortgezet- en hoger onderwijs. Dit is nodig om te vechten tegen de voortdurende aanvallen op onderwijs door de regering, met bezuinigingen op de budgetten en toegenomen onzekerheid en werkdruk voor zowel personeel als studenten. De vermarkting van het onderwijs dwingt scholen en universiteiten om een op winst gericht model te gebruiken, om steeds concurrerder te worden, over de ruggen van docenten, scholieren en studenten.

DOOR EUGENIO MARCIGLIANO, DEN HAAG

Een duidelijk voorbeeld hiervan is de zeer verslechterde situatie in het basisonderwijs, met overvolle klassen, toegenomen werkdruk en stagnerende lonen. Vanwege deze slechte arbeidsomstandigheden zal er naar verwachting een tekort van 10.000 leerkrachten in het basisonderwijs ontstaan over 10 jaar. In 2017 leidde dit tot een massale beweging, geleid door grass root organisatie PO in Actie; op het hoogtepunt stakten 70.000 basisschoolleraars voor hogere lonen en grotere publieke investeringen. Deze beweging dwong de regering om concessies te doen, wat duidelijk het potentieel toont van georganiseerde stakingsacties. Ook universiteitspersoneel en studenten begonnen zich te organiseren in WO in Actie, dat december vorig jaar in staat was 2000 studenten en docenten op straat te brengen tegen de toenemende aanvallen op het onderwijs.

Deze bewegingen moeten zich blijven ontwikkelen en uitbreiden, vooral door studenten te betrekken in de acties en bij het maken van beslissingen. Studenten zijn in feite in toenemende mate het doelwit van de neoliberale aanvallen op onderwijs. Het afschaffen van de studiebeurs en de invoering van het leenstelsel heeft geleid tot onbetaalbare studieschulden en de verkorting van de studieduur

heeft stress enorm doen toenemen. De verhoging van het collegelid en algemene kosten dwingen veel studenten om te werken naast hun studie, vaak flexwerk voor extreem lage lonen, wat de last op hun schouders nog verder doet toenemen. Hierbovenop komt nog de enorme woningnood, waardoor betaalbare en stabiele huisvesting onbereikbaar is voor duizenden studenten, en een dreigende klimaatcatastrofe die over de wereld hangt.

Deze onhoudbare situatie heeft studenten de laatste jaren in actie gebracht, niet alleen in Nederland. Vooral het klimaat is een onderwerp waar veel jongeren zich grote zorgen over maken. Op 7 februari zal een landelijke scholierenstaking voor klimaatrechtvaardigheid plaatsvinden en 15 maart is er ook een internationale scholierenstaking voor het klimaat.

We moeten de strijd voor onderwijs verbinden met de strijd voor het klimaat, en een grotere beweging op gang brengen voor hun gemeenschappelijke vijand: het kapitalisme.

Om van 15 maart een succes te maken moeten we een verenigde beweging opbouwen van scholieren, studenten, docenten en ander personeel. Samen met arbeiders uit andere sectoren kunnen we een massabeweging opbouwen die Rutte 3 ten val kan brengen, en die kan vechten voor concrete eisen op een socialistisch programma, zoals:

- Terugkeer naar een niveau van publieke investeringen in het onderwijs van 7% van het BNP
- Betaalbare huisvesting
- Afschaffing van collegelid
- Invoering van een leefbare studiebeurs en afschaffen van het leenstelsel
- Kwijtschelden van de bestaande studieschulden
- Restructureren van het studiemodel om werkdruk van zowel studenten als docenten te verminderen

DOE MEE MET DE STAKING! DOE MEE MET DE STRIJD!

www.socialistischalternatief.nl

Provinciale Statenverkiezingen: een kans om Rutte 3 verder te verzwakken!

Op 20 maart zullen de Provinciale Statenverkiezingen plaatsvinden, die indirect ook leiden tot de verkiezing van een nieuwe Eerste Kamer. Hoewel de invloed van de Eerste Kamer beperkt is, is het toch belangrijk je stem tegen Rutte 3 uit te brengen, omdat dit de regering verder kan doen verzwakken. De coalitie is al wankel, een combinatie van een verkiezingsnederlaag en massale acties vanuit de vakbonden rond pensioenen en onderwijs zou de regering kunnen doen vallen.

DOOR BARBARA VEGER, ROTTERDAM

Alle regeringspartijen, behalve de ChristenUnie, staan op fors verlies in de peilingen; ze zouden samen slechts 38% van de stemmen halen en daarmee hun meerderheid in de Eerste Kamer verliezen. De Eerste Kamer maakt weliswaar geen wetten, maar kan wel wetten blokkeren. Dat zou de druk op Rutte 3 nog opvoeren, terwijl de spanningen in de coalitie al oplopen. Er waren al spanningen over het kinderpardon, toen het CDA ineens een draai maakte en voor was.

De regeringspartijen voelen natuurlijk nattigheid en wringen zich in bochten om hun verlies te beperken. Fractie leider Klaas Dijkhoff van de VVD had het schijnheilige lef om afstand te nemen van het Klimaatakkoord omdat dat de gewone mensen teveel in de portemonnee zou raken, en dreigde zelfs de regering te laten vallen. Alsof de VVD zich ooit zorgen heeft gemaakt om de koopkracht van de werkenden en hun gezinnen!

Klimaat zal een belangrijk verkiezingsthema worden. Volgens het Urgenda-vonnis moet in 2020 de uitstoot van CO2 met 25% verminderd zijn ten opzichte van 1990. Maar de kabinetten Rutte 2 en Rutte 3 deden niets. De regeringspartijen zullen, als lakeien van de grote bedrijven, liever niet de industrie laten betalen voor de vervuiling. Maar ze zijn bang dat als ze de rekening van verduurzaming bij de werkenden en hun gezinnen zullen leggen, dit tot enorme woede zal leiden. CDA-leider Buma waarschuwde al voor een "Fortuyn-revolte" rond het thema klimaat.

GroenLinks wordt door steeds meer mensen, vooral jongeren, gezien als een links alternatief en staat op winst in de peilingen. Maar het sociaal economisch programma van GroenLinks is in feite neoliberal. Ook moeten er kanttekeningen geplaatst worden bij de voorstellen van GroenLinks rond klimaat: GroenLinks stelt bijvoorbeeld voor vier van de vijf kolencentrales te sluiten, maar zegt niets over garanties op omscholing en een andere baan voor de 2700 werknemers bij deze kolencentrales.

De SP zou in plaats van toegevingen te doen aan rechts-populistische sentimenten, duidelijk moeten maken dat arbeiders zich niet mogen laten verdelen, maar samen – Nederlanders, migranten, vluchtelingen – moeten vechten voor goede voorzieningen voor iedereen.

Forum voor Democratie stijgt al langere tijd sterk in de peilingen. Dit is in de eerste plaats te wijten aan het gebrek aan een duidelijk links alternatief. De woede van een laag van arbeiders tegen de regering vindt op een vervormde manier zijn uitdrukking in steun voor rechts-populistische ideeën, waarbij FvD de angst voor vluchtelingenstromen bespeelt en zich voordoet als de verdedigers van de Nederlandse gewone mensen. Echter, als het erop aan komt stemmen ze gewoon mee met de VVD.

De SP heeft een duidelijk klassenstandpunt rond het klimaat: niet de gewone mensen, maar de bedrijven die verantwoordelijk zijn voor de vervuiling, moeten aangepakt worden. De regering zou een miljard uit moeten trekken om de gewone mensen te compenseren voor de hogere energierekeningen. Ook neemt de SP stelling tegen de privatisering van de energiesector.

Echter, als het gaat om vluchtelingen en migratie laat de SP zich links voorbijsteken door GroenLinks. De SP zou in plaats van toegevingen te doen aan rechts-populistische sentimenten, duidelijk moeten maken dat arbeiders zich niet mogen laten verdelen, maar samen – Nederlanders, migranten, vluchtelingen – moeten vechten voor goede voorzieningen voor iedereen. Ondanks onze scherpe kritiek op de SP rond dit thema, roepen we toch op om op de SP te stemmen, omdat het nog altijd de partij is met de duidelijkste klassenstandpunten.

Revolte van gele hesjes in Frankrijk

Sinds november 2018 is er in Frankrijk een schijnbaar niet te stoppen revolte van onderuit. Een massale golf van protest gaat door het land. Het begon met acties tegen een verhoging van de accijnzen op diesel, maar het werd al gauw een revolte van de onderdrukten tegen de ‘president van de rijken’, Emmanuel Macron. De beweging van gele hesjes in Frankrijk bracht honderdduizenden op straat voor demonstraties, blokkades van rotondes, centrale wegen en tolkantoren langs de wegen. Er waren acties in heel het land: zowel de grote steden als op het platteland.

DOOR PEDRO, EINDHOVEN

De kern van de beweging wordt gevormd door flex-werkers met onzekere contracten, deeltijds werkende vrouwen, kleine landbouwers en werklozen. Ze zijn de prijsverhogingen voor brandstof, energie, voeding, ... beu en revolteren tegen de privileges voor de rijksten in de samenleving, de corruptie van de regering, de arrogantie van Macron en het gebrek aan democratie. Ze zullen deze strijd niet zomaar opgeven. Ondanks pogingen van de gevestigde media om de beweging voor te stellen als een gewelddadige, richtingloze en wilde beweging, blijft de publieke steun voor de ‘gele’ golf bijzonder groot (55%).

De energie en opofferingen van de demonstranten is de brandstof van de beweging. Het wordt echter duidelijk dat dit niet volstaat. De beweging groeit niet langer. De repressie en bijhorende gewelddadige confrontaties tijdens demonstraties ontmoedigen heel wat mensen om zich aan te sluiten bij het protest zodat het een grotere beweging tegen Macron wordt. De moeilijkheden bij het coördineren en collectief beslissen over het protest, maken dat er geen politieke verduidelijking is binnen de beweging omtrent programma. In enkele regio's is dit wel het geval. Daar waren er algemene vergaderingen om de discussies te voeren. De afwezigheid van de georganiseerde arbeidersbeweging is op nationaal vlak een belangrijke zwakte. Het maakt het erg moeilijk om het protest uit te breiden tot de industriële arbeidersklasse en om duidelijke eisen van de werkende klasse centraler te plaatsen. De vakbondsleidingen die weigeren om deel te nemen aan het protest van de gele hesjes zijn hiervoor verantwoordelijk.

De beweging van gele hesjes zal wellicht niet ontwikkelen als een eenge-maakte stakingsbeweging, maar het slaat wel een bres in de richting van een veel bredere betrokkenheid van werkenden en jongeren in de strijd tegen Macron. Er is behoefte aan een programma dat concrete eisen met elkaar verbindt en dat de werkenden en jongeren het vertrouwen biedt en perspectief voor het omverwerpen van Macron en de kapitalisten met hem. Het gebrek aan zo'n programma is de uitdrukking van de afwezigheid van een brede arbeiderspartij die voor socialisme opkomt.

In deze situatie stelt Gauche Révolutionnaire, onze Franse zusterorganisatie, dat het belangrijk is om in de beweging van gele hesjes, de vakbonden en in onze sociale en politieke organisaties het debat te voeren over onze overgangseisen. Dat betekent opkomen voor loonsverhogingen, indexering van de prijzen, verdedigen van openbare diensten en de noodzaak van nationalisaties onder controle en beheer van de werkenden en de bevolking. De politieke crisis zal verder ontwikkelen. We moeten deze kans aangrijpen om de krachten voor revolutionaire socialistische verandering op te bouwen.

De afwezigheid van de georganiseerde arbeidersbeweging is op nationaal vlak een belangrijke zwakte. Het maakt het erg moeilijk om het protest uit te breiden tot de industriële arbeidersklasse en om duidelijke eisen van de werkende klasse centraler te plaatsen. De vakbondsleidingen die weigeren om deel te nemen aan het protest van de gele hesjes zijn hiervoor verantwoordelijk.

Gele hesjes in Nederland

In navolging van de protesten in Frankrijk waren er in Nederland acties van gele hesjes. De dalende koopkracht raakt een steeds grotere laag van de bevolking. Het Franse protest werd dan ook opgepikt in andere landen. De Franse beweging houdt lang stand en blijft massaal. In Nederland is het beperkter, maar kwamen op 26 januari toch 3.000 mensen op straat tegen het beleid van Rutte 3. De kleinere omvang en gebrek aan structuur maakt dat allerhande politieke krachten de beweging willen gebruiken voor hun doeleinden, onder meer extreemrechts probeert dit. Daarop reageren door het apolitieke karakter te benadrukken, ligt moeilijk: het protest is juist gericht tegen de politiek van de gevestigde orde. Het rechtse beleid van de voorbije jaren is juist verantwoordelijk voor onze dalende koopkracht. Dat is niet de schuld van migranten of vluchtelingen, maar van de inhalijsheid van de multinationals en grote aandeelhouders. Het kabinet Rutte 3 stelt zich op als de lakei van de belangen van de 1% rijksten. De belangrijkste maatschappelijke kracht die dit beleid kan doorbreken, is de georganiseerde arbeidersbeweging. De acties van de gezamenlijke vakcentrales FNV, CNV en Unie tegen de verhoging van de AOW leeftijd en de verlaging van de pensioenen zijn essentieel. Als de vakbeweging met 1 miljoen leden geen uiting biedt aan het breed gedragen ongenoegen, dan zal dit andere uitlaatkleppen vinden. Laten we samen in het offensief gaan tegen het kabinet en voor meer koopkracht!

Acties bij PostNL: interview met een postbezorger

Op 13 december begon een landelijke staking bij PostNL. De bedoeling was dat de staking drie dagen zou duren, maar PostNL stapte naar de rechter op de eerste stakingsdag, die de staking verbodt. Volgens Socialistisch Alternatief een duidelijk voorbeeld van klassenjustitie: zodra een staking effectief dreigt te worden, wordt de rechterlijke macht ingeschakeld om de acties te verbieden. Maar de FNV wil doorgaan met acties, in januari zijn er ledenvergaderingen om dat te bespreken. Socialistisch Alternatief sprak met een postbezorger en FNV-lid over de misstanden bij PostNL en de acties.

Waarom wordt er actie gevoerd bij PostNL ?

Er wordt actie gevoerd omdat PostNL niet reageert op de eisen van FNV en van de door werknemers aangegeven verbeteringen op de werkvloer. De belangrijkste misstanden zijn de werksfeer, geen vaste contracten, alleen maar flex werk en tijdelijke contracten. Ook de werkdruk is groot. Dit heb ik persoonlijk ervaren in mijn tijd als voorbereider bij PostNL. Je wordt afgezeikt door teamleiders, ook al werk je je helemaal verrot.

Ik werk nu 20 jaar bij PostNL en er wordt continue gereorganiseerd, ze laten ons steeds nieuwe dingen doen. Eerst werden de smartphones ingevoerd, waarmee we tijd moesten klokken en pakketten moesten scannen. Toen kwamen de Chinese pakketjes die we ook moesten scannen, die zijn heel klein, daar word je gek van. Later kregen we ook pakketten maat schoenendoos. Pas geleden is de combibundel ingevoerd, bezorgers moeten onderweg post sorteren. In de binnendienst worden werppakketten steeds strakker gezet. We krijgen steeds meer verantwoordelijkheid, maar verdienen geen cent meer. Ik krijg net iets meer dan 10 euro per uur, net boven het minimumloon, terwijl onze directrice 8 ton per jaar verdient. Er is ook een groot personeelstekort, je kan amper vrij krijgen. Ze beulen de arbeiders af, respectloos.

Er is ook sprake van intimidatie. Het management heeft er een handje van om vrouwen en minderheden aan te pakken. Het is ook voorgekomen dat

aankondigingen van de FNV gewoon van de muur gescheurd werden.

De FNV eist een einde aan de hoge werkdruk, het in vaste dienst nemen van uitzendkrachten die al heel lang voor PostNL gewerkt hebben, gelijk loon voor gelijk werk en een volledige pensioenopbouw voor iedere werknemer; dat pakketbezorgers en -chauffeurs hetzelfde betaald krijgen als de CAO Beroepsgoederenvervoer, dat postbezorgers onder de grote PostNL CAO komen te vallen, volledige compensatie axtra reiskosten woon-werkverkeer, geen verdere reorganisaties en een loonsverhoging van 5% met een minimum van 100 euro per maand. Wat vind je van deze eisen?

Ik vind het hele normale en redelijke eisen. PostNL is een bedrijf dat de werknemers uitbuit met een laag loon, terwijl het de aandeelhouders al weer een verhoogd dividend heeft beloofd. Ja, de FNV heeft daarom terechte punten tot verbetering op tafel gelegd.

Socialistisch Alternatief is van mening dat het een slechte zaak is dat de Post geprivatiseerd is, en dat dit weer teruggedraaid zou moeten worden, zodat goede dienstverlening en arbeidsvoorwaarden centraal komen te staan in plaats van zoveel mogelijk winst voor de aandeelhouders. Ben je het daar mee eens?

Ik denk dat de Post inderdaad weer in overheidshanden moet komen. Maar dat alleen is niet genoeg. Ik heb van collega's gehoord, dat toen de Post nog een staatsbedrijf was, het werk ook heel zwaar was, de wijken waren zelfs nog groter dan nu. We moeten naar een situatie toe waarbij de arbeiders het heft in handen krijgen bij de Post. Dan zou het werk heel anders georganiseerd worden. Dat zou een grote verbetering zijn. Oftewel arbeiderszelfbestuur. Hiervoor moet hard gevochten worden.

We krijgen steeds meer verantwoordelijkheid, maar verdienen geen cent meer. Ik krijg net iets meer dan 10 euro per uur, net boven het minimumloon, terwijl onze directrice 8 ton per jaar verdient.

Hoe schat je de actiebereidheid op dit moment in?

Ik denk dat de actiebereidheid hoger is bij de sorteercentra dan bij de bezorgers. Het is ook wel lastig voor postbezorgers om te staken; als de staking niet breed gedragen wordt, betekent het gewoon dat je de volgende dag veel extra werk hebt. Kijk, als nou ook de Bvpp en het CNV mee zouden doen dan is het draagvlak en de bereidheid veel groter tot acties bij de werknemers. Het feit is wel dat er meer eenheid en strijd onder de arbeiders gecreëerd moeten worden. Solidariteit met elkaar. Als we echt collectief zouden staken, binnendienst en buitendienst, de pakketsectie en zelfs het kantoor, die ook te maken hebben met reorganisaties, dan zouden we sterk staan.

Onze toekomst op deze planeet vereist system change!

Nadat eerder al duizenden scholieren in Australië staakten voor het klimaat, kwamen op 17 januari jl. in België 14.000 scholieren op straat, op 24 januari zelfs 40.000. “Verzet, verzet, internationaal tegen de vervuiling van het kapitaal” was daar een veel gehoorde slogan. Op 15 maart zal er een internationale schoolstaking plaatsvinden. In Nederland wordt er op 10 maart een Klimaatmars georganiseerd, o.a. door de FNV. Ook heeft een groep scholieren uit Den Haag het initiatief genomen elke donderdag een schoolstaking voor het klimaat te organiseren, te beginnen op 7 februari.

BEWERKING VAN EEN ARTIKEL UIT 'DE LINKSE SOCIALIST', MAANDBLAD VAN ONZE BELGISCHE ZUSTERORGANISATIE.

Zoals Mai, actief lid van de Gentse Actief Linkse Scholieren stelde: “Het klimaatthema is een enorme tijdbom. Voor jongeren voelt het dan ook heel vreemd aan dat politici hier niet naar handelen. Er wordt jongeren constant verteld hoe zij hun levenswijze kunnen aanpassen om een kleinere impact te hebben op het klimaat. We eten vegetarisch, kopen tweedehands en gebruiken zo weinig mogelijk plastic, maar ondertussen mogen grote bedrijven, onder het goedkeurend oog van de traditionele politici, onze planeet om zeep helpen.”

Het beleid beantwoordt niet aan de urgentie

Klimaatverandering - ongewoon hete zomers, extreem weer, wetenschappelijke waarschuwingen - wordt voor iedereen steeds tastbaarder. De huidige generatie jongeren weten dat er hen een dreigende klimaatcatastrofe over het hoofd hangt, maar merken dat de bestaande recepten volkomen onvoldoende zijn. Daarom zijn die stakingsacties en massademonstraties zo belangrijk: het geeft individuele bezorgdheden en woede een gemeenschappelijk gezicht.

Sinds de officiële erkenning van het verband tussen klimaatopwarming en de uitstoot van CO2 door de wetenschappelijke wereld in 1988 heeft de neoliberale politieke elite er alles aan gedaan om de strijd tegen klimaatopwarming te beperken tot pogingen om de individuele consument verantwoordelijk te stellen en de “groene” vrije markt te promoten. Er werd de grote vervuilers onder het mom van “concurrentie” niets in de weg gelegd. Het gevolg is dat 100 multinationals sinds 1988 71% van de broeikasgassen op hun conto hebben staan. De rekening van die vrijemarktlogica wordt betaald door de planeet en de bevolking.

Zolang de winsten centraal staan zullen olie-multinationals elke druppel olie willen opboren, zullen energiebedrijven kerncentrales openhouden en zal de productie in de eerste plaats rekening houden met de hoogste winst in plaats van met de ecologische kosten. Ook regulering, zoals het voorbeeld van de ‘dieseltgate’ bij Volkswagen aantoonde, wordt onder het kapitalisme uiteindelijk omzeild.

De bewegingen van jongeren zijn enorm inspirerend. Maar ook de vakbonden hebben een cruciale rol te spelen. Onder het kapitalisme is de arbeidersklasse de maatschappelijke kracht die de sleutels tot de economie in handen heeft. Als de arbeidersbeweging de strijd voor onze planeet mee aangaat, kan zij samen met de huidige kli-

maatbeweging een ongeziene mobilisatiekracht vormen.

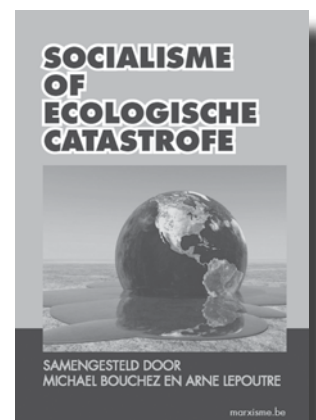
Voor neoliberale politici is zelfs de eis van meer beter en gratis openbaar vervoer een stap te ver. Toch zou het een heel concreet antwoord bieden op de luchtvervuiling in de steden en de CO2-uitstoot. In plaats daarvan is het openbaar vervoer geprivatiseerd. Het openbaar vervoer moet daarentegen weer in publieke handen komen, en het aanbod en de kwaliteit moeten drastisch omhoog.

De energiesector is veruit de meest vervuilende sector en we zijn er allemaal van afhankelijk. In privé-handen zorgt de energiesector niet enkel voor onbetaalbare rekeningen, maar is ook elke controle van de gemeenschap over de productie onmogelijk. Enkel als die genationaliseerd wordt en onder democratische controle van de gemeenschap en de werkenden komt, kunnen de noodzakelijke investeringen gedaan worden in echte hernieuwbare energie en het stoppen met kernenergie.

Onmisbaar voor een snelle reconversie naar 100% hernieuwbare energie is publieke eigendom en controle van wetenschap en technologie. Het ontbreken aan kennis is niet het probleem. Het zijn de multinationals die onderzoek opkopen en de patenten ervan in een kluis stoppen.

Elke strijd voor onze toekomst komt onvermijdelijk in conflict met de belangen van de kapitalisten. Het respect voor de planeet en haar grondstoffen valt samen met de belangen van de werkende klasse. Een maatschappij waarin de sleutelsectoren beheerd en gecontroleerd worden door de gemeenschap, zou de geproduceerde rijkdom niet meer uitkeren aan de aandeelhouders, maar investeren in ecologische productie, in wetenschappelijk onderzoek in functie van onze toekomst op deze planeet en van een fatsoenlijke levensstandaard voor iedereen. Een democratische planning van de economie is een essentieel onderdeel van het socialistisch alternatief op het kapitalisme.

Het boek ‘Ecologische catastrofe of socialisme’ bundelt enkele teksten en brengt een aanzet tot een socialistisch programma rond milieu. Het boek is via info@socialistischalternatief.nl te verkrijgen voor 8 euro (verzending inbegrepen).

AOW en PENSIOEN; VAN HEET HANGIJZER NAAR NIEUWE KANSSEN

Na het stuklopen van de onderhandelingen tussen het kabinet en de sociale partners (de werkgevers en werknemers vertegenwoordigers) over aanpassingen in het AOW en pensioenstelsel, wordt nu het actietraject opgetuigd om de georganiseerde afbraak van de afgelopen jaren alsnog enigszins te repareren. En terecht.

DOOR PETER DEN HAAN, LEDENPARLEMENT FNV VERVOER (OP PERSONLIJKE TITEL)

Afbraakbeleid

Na de dip van 2008-2010 en jaren van leugens, list en bedrog en het eenzijdig tussentijds veranderen van de spelregels, zitten de ruim 300 pensioenfondsen met een enorm vermogen; 1498 miljard in 2018, met een gemiddelde dekkingsgraad van 110,6% en met een uiterst conservatief en dus zeker beleggingspakket. Alleen in Japan wordt nog conservatiever belegd; 52 % in obligaties en vastrentende waarden [1]. Maar toch is er al bijna 10 jaar bij veel fondsen niet geïndexeerd en staan er bij 22 fondsen voor 2019 noodgedwongen kortingen op de uitkering voorgeschreven.

Alle verwachtingen, vanzelfsprekendheden en rekensommetjes voor onze pensioenen zijn inmiddels aangepast of minstens ter discussie gesteld. De oorzaken hiervan zijn logischerwijs meervoudig. Ze vonden vooral hun oorsprong in de discussie over de 'betaalbaarheid' van de AOW. Het Kabinet Balkenende 1 nam het voortouw in de afbraak van het stelsel. Want we werden allemaal ouder en de vergrijzing nam toe en daardoor zou er een tekort aan arbeidskrachten ontstaan: als we in 2040 de verzorgingsstaat nog betaalbaar wilden houden, dan moest de AOW-leeftijd omhoog.

Uiteraard leverde dat de staat vele miljarden op en wel om twee redenen; in de eerste plaats zouden de uitgaven voor AOW daardoor uitgesteld worden en konden de reserveringen voor uitbetaling omlaag. Daarnaast werden eindloonregelingen omgezet in middelloon-regelingen, waarmee de premiedruk voor werkgever en werknemer kon worden verlaagd omdat het uitkeringsbedrag (oorspronkelijk 70% van het laatst verdiende loon) werd omgezet in 70% van het gemiddelde verdiende loon. De euro werd ingevoerd, we zouden er allemaal van profiteren als we voorlopig maar netjes de tering naar de nering zouden zetten. Een klein offer om 'de verzorgingsstaat toekomstbestendig' te maken, ook voor de generatie na ons. VUT-regelingen werden afgeschaft en de AOW leeftijd ging omhoog omdat we een tekort aan arbeidskrachten zouden krijgen.

Al die maatregelen kregen hun beslag in het Museumpleinakkoord in 2004, nadat 350.000 vakbondsleden protesteerden tegen de in-

breuk op hun verworven rechten ten gunste van vooral het bedrijfsleven. Want lagere premies en langer doorwerken zorgden voor een hogere winstgevendheid bij werkgevers. De overheid haalt daar als grootste werkgever in Nederland voordeel uit.

In ruil voor een gestage stijging van de AOW en dus ook pensioengerechtigde leeftijd, werden een aantal maatregelen doorgevoerd. Zoals gezegd werd de pensioenpremieheffing aangepast, van half werknemer, half werkgever, naar tweederde werknemer, eenderde werkgever. Maar omdat het uit te keren bedrag lager werd en er werd uitgegaan van langer doorwerken, merkte een werknemer daar netto per maand heel weinig van. Al met al was dit een cadeau aan de werkgevers van ongeveer 88 miljard euro.

Daarnaast moest er onderzoek worden gedaan naar de betaalbaarheid en wijze van het doorsneepremie stelsel. Het collectieve beheer door werkgevers en werknemers gezamenlijk is het Bankwezen al veel langer een doorn in het oog, die hebben liever geïndividualiseerde potjes zodat beheerkosten makkelijker kunnen worden afgevoerd. Eventuele tegenvallers en compensatie voor gepensioneerden die niet de dupe mochten worden van een ander systeem (de schatting over de kosten tot en met 2030 was ongeveer 60 tot 80 miljard euro) zou dan door de overheid worden opgevangen. In ruil voor een stijging van de AOW-leeftijd naar 66 in 2020 en 67 in 2025. Dat was de deal die Agnes Jongerius in 2006, na veel protest ook in eigen kring, met de regering en werkgevers sloot.

En toen brak in 2008 de crisis ook in Nederland door en werd de rekening om de banken en het kapitalistische systeem te redden bij de werkende en belastingbetalende Nederlanders neergelegd. De verzorgingsstaat die onder Balkenende 1 tot en met 4 al was afgebouwd tot 'welvaarstaat', werd daarna, onder de opeenvolgende Kabinetten Rutte 1 en 2 omgebouwd tot Participatiemaatschappij. Om de winsten van het bedrijfsleven te redden en te vergroten, werd de AOW voor stellen, geregistreerde samenwonenden en gehuwden gehalveerd, de AOW-leeftijd versneld verhoogd, werd aan werkgevers een belastingtechnische boete opgelegd voor vervroegd uittrekkende werknemers en daarnaast werd de rekenrente tot bijna nul teruggebracht, waar het historisch rendement normaal 4% was. De rekenrente is het percentage die overheden hanteren in het onderlinge geldverkeer. Door het stimuleringsbeleid vanuit de Europese Centrale Bank om de geldkraan open te draaien is er tot op heden voor ruim 2800 miljard euro aan nagenoeg gratis leningen opgekocht. Omdat de rekenrente een verplicht onderdeel is van de berekeningsformule van de dekkingsgraad van een pensioenfonds kan het zo zijn dat er een totaal rendement van 7 of 8% op de beleggingen wordt gehaald en het vermogen van het fonds groeit, maar in de berekeningen de dekkingsgraad toch afneemt, vanwege de reserveringsverplichtingen die verveelvoudigden omdat de rekenrente bijna 0 naderde.

Langer werken

De tweede manier, naast de verhoging van de AOW-leeftijd, om mensen te dwingen langer te werken, was het verlagen van de pensioenpremie. Er is een heel vakgebied binnen de wetenschap die zich bezighoudt met meerjarige kostenramingen op dit gebied, die worden actuarissen genoemd. Maar je hoeft geen expert te zijn om te snappen dat wanneer je jaarlijks een kleiner bedrag mag spa-

[1] Alle gegevens en cijfers zijn afkomstig van het dashboard pensioenen van De Nederlandse Bank. Zie; <https://statistiek.dnb.nl/dashboards/pensioenen/index.aspx>

ren - 1,89% in plaats van 2,2% - je er langer over doet om het streefbedrag te bereiken. Dat streefbedrag moet de AOW in ieder geval 15 jaar (de berekende levensverwachting) aanvullen tot ongeveer 70% van het gemiddelde salaris. De verlaagde premiedruk levert natuurlijk direct geld op voor de werkgevers.

De derde truc die de regering verzong om langer werken af te dwingen, was het extra belasten van afkopsommen en Regelingen rond Vervroegd uitreden (RVU). Werkgevers moeten bij afvloeiingsregelingen het financiële gat opvullen. Deze boete op eerder stoppen met werken, was voor de werkgevers de belangrijkste reden om de onderhandelingen af te breken.

De vierde truc die de regering verzong om het stelsel verder te ontmantelen, was het doen van loze beloften. Zware beroepen zouden er met 65 uitkunnen. Stem op de VVD en we regelen het, bralde Rutte. Maar inmiddels halen werknemers in onregelmatige dienst of in zware fysieke en mentale belasting nog amper gezond de eindstreep. Ze worden vaker ziek, wat hun inzetbaarheid verlaagt en ze gaan aantoonbaar eerder dood: gemiddeld wel 2 of 3 jaar. Maar die factoren maken geen deel uit van de berekeningsmethodiek rond de dekkingsgraad, met een duur woord ook wel het Financiële Toetsing Kader (FTK) genoemd.

De vijfde truc zit 'om ook in het FTK, namelijk in de berekening van de 'levensverwachting'. Wie voor 65 jaar overlijdt, wordt voor deze berekening niet meegeteld. Dit mes snijdt aan 2 kanten. In de eerste plaats wordt de gemiddelde leeftijd van overlijden opgekrikt en ten tweede moeten de pensioenfondsen verplichte reserveringen treffen voor wat in vaktermen 'slapers' wordt genoemd. Mensen die wel hebben betaald, maar vroegtijdig overlijden en dus geen pensioen krijgen. En die verplichte reservering is wel het belangrijkste element in de berekening van dekkingsgraad en het FTK.

Door de wereldwijde crisis in 2008 liepen veel pensioenfondsen harde klappen op. Dit kwam door de val van aandelen en de rentedalingen op staatsobligaties, maar ook door de lagere premie-inleg van steeds minder deelnemers. Desalniettemin zijn die tekorten ruim ingelopen. Maar er is in de tussentijd niets terecht gekomen van de toegezegde compensatie door de overheid of bijstortingen door werkgevers in die gevallen waar de winstpositie dat ruimschoots toelaat. Of zelfs in sommige gevallen wettelijk verplicht is, als er eerder door mindere resultaten of beëindiging van activiteiten geen of minder premie door de werkgever is afgedragen. Daarom werd in 2012 afgesproken onderzoek te doen naar herziening van het stelsel, zonder dat dit ten koste zou gaan van diegenen die toen al gepensioneerd waren, of van wie een zwaar beroep uitoefende.

Van al die beloften is niets terecht gekomen en dus liep het overleg verleden jaar alsnog vast. Dit kwam omdat de regering haar financiële toezeggingen niet na wilde komen; de RVU niet af wilde schaffen; de AOW leeftijd niet op 66 wilde bevriezen, maar juist versneld heeft verhoogd; omdat de regering het FTK niet aan wilde passen aan de realiteit en omdat de regering de belofte van de AOW op 65 voor zware beroepen niet na wilde komen. Het Kabinet gedraagt

Alleen als Rutte 3 zich in haar bestaan bedreigd voelt, is ze bereid om concessies te doen. Dat bleek rond de Dividendbelasting, het Kinderpardon en dat zal ook rond het overleg rond pensioen en AOW gebeuren, als er stevig en landelijk actie wordt gevoerd.

zich liever als lakei voor multinationals en buitenlandse aandeelhouders als belangenbehartiger van de hardwerkende Nederlanders.

Actie

Inmiddels hebben de gezamenlijke vakcentrales FNV, CNV en de Unie (VCP) een landelijk actietraject opgestart rond vijf centrale eisen: bevriezen van de AOW op 66; schrappen van de RVU; aanpassing FTK aan de reële percentages en indexatie voor iedere generatie (waarmee in feite behoud van het

doorsneepremiestelsel wordt bedoeld, inclusief gegarandeerd eindbedrag, in plaats van een 'casinopensioen'; waarbij afhankelijk van de dagkoersen van het rendement op beleggingen het pensioenbedrag wordt bepaald).

Op zich zijn dit nog gematigde eisen. Beter zou het zijn te eisen dat de verhoging van de pensioenleeftijd wordt teruggedraaid; pensioen vanaf 65 jaar, als eerste stap naar een pensioen vanaf 60 jaar. Het argument dat dit onbetaalbaar zou zijn door de vergrijzing, snijdt geen hout. Weliswaar daalt door de vergrijzing het aantal werkenden ten opzichte van niet-werkenden, maar de werkenden zijn wel veel productiever en produceren meer rijkdom. Er is dus geld genoeg.

Op 2 februari vond een eerste landelijke pensioenbijeenkomst plaats in Utrecht om de campagne rond nieuw overleg kracht bij te zetten en de aanzet te geven naar de landelijke actieweek van 15 tot 20 maart en de landelijke actiedag rond AOW en Pensioen op 18 maart.

In november 2018 vormden de Havens en de Politiebonden een Alliantie Zware Beroepen, met als doel om Rutte en het kabinet aan de belofte van AOW op 65 voor zware beroepen te houden. De alliantie is inmiddels uitgebreid met het Streekvervoer, Spoor, Brandweer, Openbare Diensten en de Zorg. Vanuit acties in deze sectoren kan dit kabinet op de knieën worden gedwongen. Het is nog niet te laat. Dankzij het Comité Red De Pensioenen en de achterbannen van de vakcentrales is er gelukkig nog geen slechte deal gesloten en verslechteringen zullen niet worden geaccepteerd.

De voorgestelde vakbondsstrategie – ervoor zorgen dat de regeringspartijen geen meerderheid in de Eerste kamer halen – is een zeer moeizame en onzekere. De Eerste kamer maakt geen wetten, zij toetst deze slechts en kan hoogstens de invoering van nieuwe wetgeving blokkeren. Een plan B voor de vakbonden is van essentieel plan.

De sleutel tot succes ligt in het uitoefenen van maximale druk op het Kabinet Rutte 3; in politieke actie. Na 18 maart zal in de bedrijven en vanuit de lokale actiecomités voorbereidingen moeten worden getroffen tot een landelijke staking, ondersteund met regionale bijeenkomsten. Alleen als Rutte 3 zich in haar bestaan bedreigd voelt, is ze bereid om concessies te doen. Dat bleek rond de Dividendbelasting, het Kinderpardon en dat zal ook rond het overleg rond pensioen en AOW gebeuren, als er stevig en landelijk actie wordt gevoerd. Overigens blijven ik van mening dat het kabinet Rutte 3 ten val gebracht moet worden.

8 Maart Internationale Vrouwendag

Stop geweld tegen vrouwen!

Op 29 december vorig jaar demonstreerden in Rotterdam zo'n 1000 mensen naar aanleiding van de gewelddadige dood van drie jonge vrouwen in korte tijd. Het laatste slachtoffer was de slechts 16-jarige Humayra. Geweld tegen vrouwen is nog steeds schering en inslag; 30% van de vrouwen krijgt er mee te maken. Hoewel dit thema lange jaren onder de radar bleef, zien we de laatste jaren dat het één van de centrale thema's is die wereldwijd leidt tot massale protesten. 8 maart, Internationale Vrouwendag, zullen er wederom wereldwijd grote protesten georganiseerd worden. O.a. in Spanje, waar vorig jaar reeds een massale staking plaats vond voor vrouwenrechten en in Ierland, waar na de oproep van Ruth Coppinger (lid van onze zusterpartij en het parlementslid dat een leidende rol speelde in de beweging die een einde maakte aan het abortusverbod) een aantal vakbonden oproepen voor werkonderbrekingen op 8 maart.

DOOR BARBARA VEGER, ROTTERDAM

In Rotterdam demonstreerden zowel vrouwen als mannen tegen geweld tegen vrouwen, en velen waren van migrantenachtergrond. Dit is zeer belangrijk, omdat rechts het thema van vrouwenonderdrukking vaak gebruikt om racisme aan te wakkeren: de "westerse cultuur" zou voor vrouwenrechten opkomen, in tegenstelling tot met name de Islam. De werkelijkheid is echter dat vrouwenrechten niet voortvloeien uit de "progressiviteit" van het westerse model, maar afgedwongen zijn door de arbeidersbeweging. Internationale Vrouwendag herdenkt de eerste staking (voor een achtuurige werkdag, betere arbeidsomstandigheden en kiesrecht) van vrouwen die plaatsvond op 8 maart 1908 in New York, maar ook de massale stakingen van de vrouwen die het begin inluiden van de Russische revolutie in 1917.

Kapitalisme verantwoordelijk voor vrouwenonderdrukking

De staat neemt vrouwelijke slachtoffers van geweld vaak niet serieus; zo was de moordenaar van Humayra veroordeeld omdat hij haar mishandeld had, maar mocht hij het hoger beroep in vrijheid afwachten, zodat hij de kans kreeg haar te vermoorden. In Spanje en Ierland waren er vorig jaar massale protesten omdat daders van verkrachting werden vrijgesproken of er met zeer lichte straffen vanaf kwamen. In Spanje demonstreerden zelfs 100.000 studenten naar aanleiding daarvan. Er waren in de laatste jaren ook massale bewegingen in Latijns Amerika en eerder ook al in India en Turkije n.a.v. geweld tegen vrouwen en de straffeloosheid ervan.

In de media, de muziekindustrie, de schoonheidsindustrie en de

seksindustrie, is het vrouwenlichaam een product geworden, dat als elk ander product slechts handelswaar is. Dit beïnvloedt de manier waarop naar vrouwen gekeken wordt en bevordert een cultuur, waarin verkrachting normaal is.

Me Too toonde ook de omvang van het probleem van ongewenste seksuele intimiteiten op het werk. Veel vrouwen werken op een tijdelijk contract of op uitzendbasis; dan is het moeilijk om te protesteren. Toch tonen bewegingen als de stakingen bij McDonald's en Google tegen ongewenste seksuele intimiteiten aan, dat het mogelijk is terug te vechten en dat solidariteit tussen mannelijke en vrouwelijke arbeiders hierin niet alleen nodig, maar zeker ook mogelijk is. De vakbeweging heeft hier een enorme rol te spelen, zowel in de verdediging van slachtoffers van ongewenste seksuele intimiteiten op het werk als in de strijd tegen lage lonen en onzekere contracten die aan de basis liggen van de kwetsbaarheid van vrouwen.

Vrouwen krijgen ook te maken krijgen met geweld binnen de relatie. Er is echter een tekort aan plaatsen in Blijf-van-mijn-lijfhuizen, je moet vaak dagen of zelfs weken wachten. Een betaalbare woning is met de enorme woningnood al helemaal niet te vinden. 40% van de vrouwen heeft bovendien een te laag inkomen om zelfstandig van rond te komen.

Kinderopvang is voor veel werkenden te duur, zodat toch weer vaak vrouwen gedwongen zijn in deeltijd te werken. 75% van de Nederlandse vrouwen werkt in deeltijd, daarmee is Nederland koploper in Europa. De loonkloof tussen mannen en vrouwen is 16% en ontstaat met name als vrouwen kinderen krijgen en in deeltijd gaan werken.

De sluiting van verzorgingstehuizen en de bezuinigingen op de thuiszorg, betekenen dat er ook steeds meer zorg voor oudere familieleden op de schouders van vooral de vrouwen valt.

We kunnen en moeten vechten voor verbeteringen die vandaag haalbaar zijn. Maar de kapitalisten en hun politieke lakeien zullen steeds weer proberen onze verworvenheden terug te draaien omdat dat hun winsten opdrijft. De aanvallen op het recht op abortus in de VS zijn daar een voorbeeld van, evenals de afbouw van de sociale bescherming in de laatste decennia, die de financiële onafhankelijkheid van grote groepen vrouwen ondermijnd heeft. De weg vooruit ligt in de strijd voor banen, fatsoenlijke lonen en betaalbare woningen voor iedereen, gekoppeld aan diensten die de huishoudelijke en zorgtaken van vrouwen collectiviseren. Dat kan enkel het uitvloeisel zijn van de strijd van de arbeidersbeweging over wie kan beschikken over de enorme rijkdom die vandaag wordt geproduceerd. Enkel in het geval dat die rijkdom wordt aangewend in het belang van de overgrote meerderheid van de bevolking, in plaats van voor de winst van enkelen, is een volledige emancipatie van vrouwen mogelijk en een samenleving die vrouwen als volwaardig beschouwt.

Onze kameraad Theo Hartoghs overleden

Op 15 januari is onze kameraad Theo Hartoghs op 67-jarige leeftijd overleden na een moedige strijd tegen ziekte. Het is alsof hij het erom gedaan heeft dat zijn overlijden samenvalt met de 100ste verjaardag van de dood van Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht. Vlak voor zijn overlijden brachten zijn kinderen hem nog naar Kamp Amersfoort waar hij onder meer hulde bracht aan de daar in 1942 geëxecuteerde leiding van het MLL-Front (Marx-Lenin-Luxemburg), waaronder Sneevliet.

Een jaar of drie geleden werd Theo lid van Socialistisch Alternatief. We maakten kennis met een gedreven, rechtlijnige en

directe revolutionair met een groot hart en een working class instinct gebaseerd op een lange traditie (als afstammeling van mijnwerkers).

Volgend citaat van Rosa Luxemburg past wonderwel bij de levensgenieter die Theo was: "Mens zijn betekent je hele leven in 'de weegschaal van het lot' gooien, maar tegelijk evengoed dat je kan genieten van elke zonnige dag en elke mooie wolk."

Op vrijdag 11 januari stuurde hij één van onze kameraden dit bericht: "Ik wil nog zo veel, maar het lichaam is moe." We zullen Theo missen. RIP kameraad, je strijd gaat door!

Wat is Socialistisch Alternatief?

Socialistisch Alternatief is een revolutionair-socialistische organisatie die strijdt voor een democratisch en socialistisch alternatief voor het kapitalisme.

We zijn als socialisten overtuigde internationalisten. Socialisme kan alleen maar werken in internationaal verband. Daarom zijn we lid van het Committee for a Workers' International (Comité voor een Arbeiders Internationale) dat actief is in meer dan 40 landen overal ter wereld.

Op socialistworld.net kan je ons programma, commentaar en verslagen vinden van onze strijd en van werkenden over de hele wereld. We roepen diegenen op die het eens zijn met de strijd voor een massa socialistisch alternatief om met ons mee te vechten in deze strijd.

Ben jij geïnteresseerd in een socialistisch alternatief en wil jij daartoe je steentje bijdragen, schroom vooral niet en neem contact met ons op!

E-mail: info@socialisten.net

Onze standpunten

Werk en inkomen

- Voor het afschaffen van de BTW op levensnoodzakelijke producten. Verhoog de winstbelasting.
- Voor een minimumloon van 14 euro per uur vanaf 18 jaar. 200 euro loonsverhoging ineens ter compensatie van de invoering van de euro en jaren van "nullijn". Voor een herinvoering van de automatische prijscompensatie om de inflatie te compenseren.
- Voor een 32-urige werkweek met behoud van loon en volledige herbezetting door nieuw gecreëerde banen. Garantie op passend werk voor iedereen.
- Een einde aan de flexibilisering. Alle arbeiders, inclusief parttimers, invalkrachten en migrantenwerkers hebben recht op dezelfde arbeidsrechten en loon. Gelijk loon voor gelijk werk!
- Voor een nationalisatie onder arbeiderscontrole en -beheer van alle bedrijven die massa-ontslagen willen doorvoeren.

Sociale en publieke voorzieningen

- Een einde aan de privatiseringen. Voor een investeringsprogramma in het onderwijs, de gezondheidszorg, het openbaar vervoer en de nutsbedrijven om de jaren van bezuinigingen in te halen. Voor een (her)nationalisatie van deze vitale sectoren onder gemeenschapscontrole en -beheer. Voor gratis toegang tot deze diensten.
- Voor een grootscheeps programma van sociale woningbouw om de enorme tekorten in goedkope en goede woningen op te lossen. Een einde aan de grondspeculatie die de huizenprijzen de pan doet uitschieten door middel van het onderbrengen van alle grond in gemeenschapshanden.
- Voor een herstel van de sociale zekerheid. Alle uitkeringen en pensioenen omhoog naar 100% van het laatst verdiende loon met het minimumloon als ondergrens en een koppeling aan de lonen. De pensioen- en AOW-leef-

tijd verlagen naar 60 jaar, te beginnen met de zwaarste beroepen.

Stop racisme en fascisme!

- Schaf de racistische immigratie-wetgeving af. Onmiddellijke sluiting van alle vluchtelingengevangnissen. Los het armoede- en oorlogsprobleem op in de ontwikkelingslanden waardoor mensen vluchten. Gelijke rechten voor iedereen die hier woont, inclusief actief en passief kiesrecht voor migranten.
- Geen spreekrecht voor nazi's. Voor mobilisering van massale tegenacties om te voorkomen dat extreem-rechts zich kan organiseren en manifesteren.
- Voor een socialistisch alternatief op het kapitalisme; ontmasker de volksmennerij van rechts-populisten als Wilders.

Milieu

- Voor grootscheeps onderzoek en ontwikkeling van alternatieve vormen van energie, zoals uit zon en wind.
- Voor schonere productie technieken in de industrie. De energiebedrijven in publiek bezit. Controle vanaf de werkvloer of de bestaande milieu-wetgeving en veiligheidsmaatregelen wel wordt nageleefd.
- Voor een uitbreiding en gratis beschikbaar stellen van het openbaar vervoer als alternatief voor de auto.

Socialistische Partij

- Voor een strijdbare SP die opkomt voor een alternatief voor het kapitalisme. Nee tegen coalities onder neoliberale vlag.
- Voor het standpunt dat de SP lokaal of op andere niveaus waar de partij in een machtspositie zit de burgerlijke wet kan overtreden in naam van de werkende mensen, jongeren en armen in de samenleving. It is better to break the law, than to break the poor.
- Voor een politieke en democratische leiding van de SP om zo de strijd te organiseren tegen dit kabinet. Weg met de regering Rutte!

Arbeidersbeweging

- Voor een strijdbare en democratische vakbeweging. Een vertegenwoordiger in de vakbeweging mag niet meer verdienen dan de gemiddelde geschoolde arbeider en dient door de achterban gekozen en direct afzetbaar te zijn.
- Voor de opening van de boeken van de grote bedrijven. Deze zeggen zogenaamd verlies te draaien terwijl het ze gaat om winstmaximalisatie. Laat ze maar eens bewijzen hoeveel verlies ze draaien, hoeveel ze investeren in hun materiaal en in hun personeel.

Vrede

- Geen steun aan imperialistische inmenging of oorlogen. In plaats daarvan steun aan de arbeidersbeweging in het buitenland, die als enige in staat zal zijn voor blijvende vrede en democratie te zorgen.
- Geen deelname aan 'vredesmissies', die, waar dan ook ter wereld, slechts de belangen van de Westerse multinationals dienen en het terrorisme zullen stimuleren, in plaats van het welzijn van de gewone mensen te verbeteren.
- Nederland uit de NAVO, de WTO en de Wereldbank. Geen steun aan imperialistische instrumenten van de heersende elite.

Socialisme en internationalisme

- Onteigening van de grote bedrijven die de economie domineren: industrie, infrastructuur, banken en andere financiële instellingen. Compensatie van aandeelhouders alleen op basis van bewezen behoefte.
- De productiemiddelen in handen van de gemeenschap en democratisch gepland voor de voorziening in de behoeften van de miljoenen, niet de miljonaars.
- Voor volledige democratie. Alle functionarissen worden gekozen en staan onder controle van diegenen die hen gekozen hebben.
- Voor een vrijwillige federatie van socialistische staten in Europa als alternatief op het EU van de bazen. Dit als eerste stap op weg naar een wereldfederatie van socialistische staten

Brazilië in schok na zege Bolsanaro

De overwinning voor extreemrechts is Brazilië is een grote tegenslag voor links. Een pro-dictatuur, pro-marteling, anti-vrouwen, anti-LGBTQ, bevooroordeelde maniakale ex-militair is verkozen als de 42e president van Brazilië. Zijn naam is Jair Bolsanaro, en in zijn inaugurele speech beloofde hij Brazilië te “bevrijden” van “socialisme, verderfelijke waarden, de verzwakte staat en politieke correctheid”.

DOOR RAJA, EINDHOVEN

Hij was lange tijd een marginale politieke figuur en voerde, net als Trump, campagne met de slogan: “Brazilië boven alles, God boven iedereen”. Bolsanaro’s verkiezing werd geholpen door een onstabiel politiek klimaat, de onceremoniële diskwalificatie van de populaire ex-president Lula door de in opspraak gebrachte Hoogste Verkiezingsraad, en vooral door grote financiële giften van big business in Brazilië. Bolsanaro is een uitgesproken anti-communist en een gevaarlijk neoliberal die grote bezuinigingen en privatiseringen wil doorvoeren. Zijn beleid (zoals mijnbouw en afbraak van het regenwoud) bedreigt ook het overleven van tal van inheemse volkeren in Brazilië. Bij Bolsanaro vind je een gevaarlijke mix van het ergste van drie dingen: economisch neoliberalisme, sociaal conservatisme en autoritair nationalisme.

Hoewel er veel gelijkenissen met Trump zijn (en Trump en Bolsanaro inderdaad hun bewondering voor elkaar hebben uitgesproken), is de algemene politieke situatie in Brazilië in feite veel slechter. Bolsanaro’s verkiezing is in feite een grotere terugslag voor de politieke toekomst van Brazilië, dan de verkiezing van Trump dat was in de VS.

Brazilië kent een geschiedenis van militaire dictaturen. De laatste duurde van 1964 tot 1985. Deze militaire dictatuur, aan de macht gekomen met behulp van de VS (niet verrassend), was extreem wreed. Honderden verdwenen; alle dertien bestaande politieke partijen werden verboden, en linkse groepen en vakbonden zwaar onderdrukt. Eigenmachtige wetten werden doorgevoerd, burgerrechten werden beknot en het regime had een sterke greep op de staat. Het militaire regime staat vooral bekend om zijn schending van mensenrechten en marteling van politieke gevangenen, zowel linkse guerrilla’s, leden van socialistische en communistische partijen, grassroot activisten als radicale studenten. Hoewel het regime in eerste instantie geholpen werd door “mirakuleuze” economische groei, groeide het verzet er tegen onder de massa’s zowel als onder andere delen van de samenleving. Er vond een terugkeer naar demo-

cratie plaats. Hoewel dat op zich positief was, bleven de beproevingen een decennium lang voortduren onder een neoliberal, waarbij inkomensongelijkheid groeide. De sociaaleconomische omstandigheden zorgden er uiteindelijk voor dat de PT (Arbeiderspartij) van Lula het presidentschap won in 2002. De PT slaagde erin om de macht dertien jaar te behouden, waarbij Lula twee termijnen diende en zijn gekozen opvolger Dilma Rousseff één.

In het begin was er enorme steun en enthousiasme voor Lula’s PT regering. In tegenstelling tot andere decennia, profiteerden de armste segmenten van de Braziliaanse bevolking in het begin van de economische groei, en er was vooruitgang in het bestrijden van extreme armoede. Echter, de PT weigerde werkelijk socialistische maatregelen door te voeren en ging zelfs over op een pro-kapitalistisch beleid, waarbij de aanval werd ingezet op arbeiders en armen. Grote corruptieschandalen, waarbij Lula betrokken was en waarvoor hij de gevangenis in moest, ondermijnden de steun voor de PT verder. Brazilië zit nu in de ergste economische crisis in honderd jaar. De sociale gevolgen zijn verschrikkelijk; er is een sterke toename van geweld, vori jaar stierven er 70.000 mensen door geweld. Bolsanaro maakt hier op een populistische wijze gebruik van.

Het is in dit politieke vacuüm, met zowel Lula als Dilma in de gevangenis, en de PT op zijn laagste punt ooit, dat Bolsanaro aan de macht gekomen is. Hij heeft gezegd dat de fout van de dictatuur was “om te martelen, en niet te doden” (Dilma is gemarteld in de zeventiger jaren, toen ze een guerilla was). Nadat hij was verkozen, heeft Bolsanaro ex-militairen op regeringsposten benoemd. Zijn haat voor links en socialistische ideeën komt overeen met de ideologie van de militaire dictatuur. Daarom is in veel opzichten de verkiezing van Bolsanaro een terugkeer van het leger in de Braziliaanse politiek; een grote stap terug van de vooruitgang die geboekt is vanaf de negentiger jaren met de strijd van de Braziliaanse arbeiders en studenten.

In deze grimmige situatie is het enige alternatief een verenigd, antifascistisch links met strijd van onderaf, van de rangen van de arbeiders. Extreemrechts profiteerde ervan dat het zich voordeed als iets nieuws en buiten het systeem staand, terwijl in werkelijkheid, zoals hierboven uitgelegd, het een reïncarnatie is van het ergste van Brazilië’s verleden. De laatste fase van de verkiezingscampagne zagen we al een groeiende bereidheid om terug te vechten tegen Bolsanaro, met massademonstraties in Rio en elders. Links moet een radicale, strijdbare rol spelen zodat democratie, solidariteit en socialisme uiteindelijk kunnen winnen.

Dreiging actie arbeiders dwingt Trump tot terugtocht, shutdown over!

Staat niet in de krant maar de actie van arbeiders heeft Trump gedwongen tot de aftocht in het conflict over de shutdown, het sluiten van de overheid. Arbeiders op vliegvelden en vooral de luchtverkeersleiders stonden onder enorme druk: zij werkten zonder betaling. In sommige gevallen had dat al geleid tot tijdelijke sluiting van vliegvelden.

DOOR PIETER BRANS

LaGuardia (New York) dreigde tijdelijk dicht te gaan. Andere luchthavens zouden volgen. Het was geen officiële staking maar het ziekteverzuim onder werknemers werd hoger en hoger naarmate de druk toenam. Zwaar gestreste luchtverkeersleiders kunnen hun werk niet meer doen.

Er was veel sympathie voor de luchthavenwerkers en werknemers in de luchtvaart. De vakbond voor cabinepersoneel zei: "Als luchtverkeersleiders hun werk niet kunnen doen, kunnen onze leden dat ook niet."

De sluiting van de overheid werd binnen een paar uur beëindigd. Trump zei dat de overheid tijdelijk weer aan het werk zou gaan, maar het is moeilijk in te zien hoe hij de sluiting later weer van kracht kan maken; er zal dan zeker hardere actie volgen.

Socialisten en de Shutdown

Hoewel de dreiging met actie van arbeiders een einde maakte aan de sluiting van de overheid, werden de gevolgen steeds erger. 800.000 Federale werknemers werden niet meer betaald, maar er zijn ook nog honderdduizenden contractarbeiders bij de overheid. Als de sluiting verder was gegaan, hadden tientallen miljoenen mensen geen voedselbonnen meer gekregen. Er dreigde zelfs een recessie.

Socialist Alternative (VS) verwierp Trump's racistische campagne volledig. Wij deden een beroep op de arbeidersbeweging om massale demonstraties te houden ter ondersteuning van de werknemers van de federale overheid onder het motto; "Geen onbetaalde arbeid."

Maar de belangrijkste les van het einde van de shutdown is dit: als we Trump willen verslaan en de agenda van rechts, als we meer Medicare willen voor iedereen of een Groene New Deal, moeten we ons niet afhankelijk maken van de Democratische Partij. Rechts verslaan vereist massale bewegingen van iedereen die door de reactionairen op de korrel wordt genomen en moet gebaseerd worden op het enorme sociale gewicht van de Amerikaanse arbeidersklasse.

Voor een socialistische Britse breuk met de EU

May heeft van een Brexit een potje gemaakt. Ons alternatief moet zijn: verzet tegen alle neoliberale, prokapitalistische regels van de EU. Corbyn zou na vervroegde verkiezingen de onderhandelingen moeten openen op basis van verzet tegen alle regels van de gemeenschappelijke markt, zoals die rond de verplichting van marktwerking.

DOOR PIETER BRANS, AMSTERDAM

Hij zou dan een beroep kunnen doen op de solidariteit met arbeiders in heel Europa. Dat betekent het opbouwen van een Europa brede campagne van socialistische en arbeidersorganisaties om de onderhandelingen te gebruiken om alle prokapitalistische regels van de EU op te blazen. Het is niet anders dan een bazenclub.

Gesteund door brede steun in Engeland en met de solidariteit van arbeiders in heel Europa, zou hij in een veel sterkere positie zijn dan Premier May. Bovendien zou een regering onder leiding van Corbyn (na nieuwe verkiezingen) een programma van nationalisatie kunnen doorvoeren om te breken met het vermogen van bedrijven om banenverlies, salarisverlagingen en verslechteringen van arbeidsvoorwaarden door te voeren. Want zo zullen zij de arbeiders gaan straffen met de Brexit problemen als smoes.

Zo'n aanpak zou de belangen dienen van de meerderheid van arbeiders en middenklasse. Maar voor de klasse van kapitalisten is een regering onder leiding van Corbyn op basis van een socialistisch beleid een ergere nachtmerrie dan een Brexit.

Corbyn zou de arbeidersbeweging direct moeten leiden in de richting van een campagne voor nieuwe verkiezingen. Een lijst van nieuwe kandidaten voor de Labour Partij is noodzakelijk, kandidaten die door de basis gekozen zijn. Er zou een speedconferentie van de Labour Partij moeten worden gehouden, open voor alle organisaties die de bezuinigingen bestrijden, o.a. de Socialist Party en vakbonden die niet bij Labour zijn aangesloten zoals de RMT (Transportarbeidersbond) om te spreken over het herscheppen van Labour op basis van democratische, socialistische lijnen.

Daarbij is het nodig niet alleen te discussiëren over hoe de ver-

kiezingen te winnen, maar ook over hoe de onvermijdelijke kapitalistische sabotage tegemoet te treden die een regering geleid door Corbyn zou ondervinden. Sleutelpunt van het programma zou de nationalisatie van de banken en de grote monopolies moeten zijn om de weg open te stellen in de richting van een socialistisch geplande productie om aan ieders behoeften te voldoen. De samenwerking van alle Europese arbeiders op een socialistische basis zou daar een onderdeel van moeten zijn, solidariteit van de arbeidersklasse over de grenzen heen als alternatief voor de huidige chaos.

Corbyn en de vakbonden moeten oproepen tot massale actie voor nieuwe verkiezingen:

- **Geen steun voor de deal van May**
- **Weg met de bezuinigingen –Weg met de Conservatieven, Corbyn in!**
- **Voor een socialistisch alternatief voor het Europa van de bazen**
- **Nationaliseer de banken en de grote monopolies**
- **Voor een nieuwe samenwerking tussen Europese volken op een socialistische basis**

SOCIALISTISCH ALTERNATIEF

€1
€2 steunprijs

Nummer 6. Februari - Maart 2019

STOP PENSIOENROOF!

KOM IN ACTIE!

Tot begin jaren negentig bestond er in Nederland een redelijke vorm van sociale zekerheid. Werd je ziek als je werkte, dan was de Wet op de Arbeidsongeschiktheid. Was je werk je echt teveel, dan was er de vervroegde uittrekking. Daarboven op had je de zekerheid van je AOW en een waardevast pensioen.

DOOR PIETER BRANS, AMSTERDAM

Het begon met de afbraak van de WAO. Werkgevers hadden eindeloze bakken werklozen in de regeling gedonderd. Voor dit werkgeversmisbruik werden de werknemers gestraft met afsluiting van de toegang tot WAO-uitkeringen.

Begin jaren 2000 moest het bezuinigingsmes in de VUT. De regeling was "te duur". In 2004 was er de massademonstratie tegen de afschaffing van de VUT op het Museumplein met 200.000 deelnemers. Helaas zette de leiding van de vakbeweging de mobilisatie niet door en het lukte Balkenende & dievenbende om de VUT eruit te werken.

Toen moest de AOW-leeftijd eraan. Met valse argumenten over dat "we steeds langer leefden" (de levensverwachting is hoger, maar dat komt door het verminderen van de kindersterfte en het voorkomen van dodelijke ongelukken) ging de zekerheid van de oude dag het raam uit. Oudere werknemers (m/v) die zich ook door het afschaffen van de VUT wankelend naar de eindstreep worstelden, zagen de finishlijn door het kabinet fors naar achteren verschoven.

En toen kwam de beurt aan de pensioenen. "Waardevast", dus zeker, stond er in de arbeidsovereenkomsten. Werknemers betaalden een fors stuk van hun loon en dat uitgestelde loon werd bovenop de AOW uitgekeerd. Het waren meestal pensioenen van enige honderden guldens of euro's, maar je hoefde na je werkzame leven geen grote stappen achteruit te doen. Ook dat werd "te duur".

De pensioenfondsen in Nederland hebben nu een reserve van bijna 1400 miljard Euro. Toch dreigen volgend jaar de pensioenen van 2 mil-

joen werknemers in de metaal te worden gekort. Voor een deel mensen die al een pensioen krijgen, voor een deel mensen die in de toekomst een pensioen gaan ontvangen. Het jaar daarna is het waarschijnlijk de beurt aan werknemers in de zorg en bij de overheid, zo'n zes miljoen. Dit betekent korting op de pensioenen van acht miljoen mensen.

Pensioenen zijn al in jaren niet meer omhoog gegaan. Alleen al dit jaar waren er stijgingen van de ziektekostenpremies, een verhoging van de basis-BTW en verhogingen van de energielasten. Ouderen worden van hun oudedagsvoorziening beroofd, jongeren van de kans om een fatsoenlijk pensioen te krijgen.

Grote verzekeringsmaatschappijen en rechtse politieke partijen zien het liefst individuele pensioenen buiten het collectief van een pensioenfonds om. Dat pensioen kan mensen "niet meer worden afgepakt". Die pensioenen zijn peperduur en bestaan vaak uit beleggingen: de verliezen zijn voor de "pensioeneigenaar". Business waar veel aan te verdienen valt. Rendementen voor de verzekeraars en een totaal onzekere uitkomst voor de klanten. Dat moeten de pensioenen van de toekomst worden.

Dus komen er pensioenacties aan! In de week van 18 maart, vlak voor de Provinciale Statenverkiezingen, starten de vakbonden met acties om kortingen op de pensioenen te voorkomen en om de AOW-leeftijd te bevriezen. Wij vinden dat de AOW-leeftijd terug moet naar 65 (als eerste stap naar een pensioen vanaf 60 jaar) en dat de pensioenen moeten worden aangepast aan de prijsstijgingen. Het is duidelijk dat verder onderhandelen met dit kabinet geen zin heeft. Het kabinet onder leiding van de VVD kan alleen door brede acties tot concessies worden gedwongen. Onder vernieuwing van het pensioenstelsel verstaat deze regering verslechtingen voor ouderen nu, een hogere AOW-leeftijd voor de toekomst en jongeren moeten maar afwachten wat er ooit uit de pot rolt. Stop deze pensioenroof. Kom naar de landelijke actiedag!

* pagina 6-7: Dossier over AOW en pensioenen